

suo, domno nostro rege, et a Boemie primatibus honestissime suscipitur.

Anno dominice incarnationis MCLXIII Fridericus et Thebaldus a domno rege imperatori rursus in auxilium mittuntur, Mediolanenses autem tante fortitudini iam resistere non ualentes, crebris uastationibus, fame, siti, diuersis captionibus, fratrum quoque et amicorum suorum diuersis cruciatibus et interfectionibus defatigati, a principibus tam Lonbardie, quam Tevthonie inueniendi gratiam domni imperatoris modum querunt. Quibus sic a principibus respondetur, quod nullo modo gratiam domni imperatoris obtinere ualeant, nisi prius Mediolanum in manum domni imperatoris reddant. Et ex consilio suorum fidelium Laudam ciuitatem ueniunt et imperatore pro tribunali suo cum suis principibus sedente, clauis omnium portarum Mediolanensium ante ipsum portantes, coram eo et tantis principibus nudis¹⁾ pedibus ad terram se prosternunt. Ex mandato imperatoris surgere iubentur, ex quibus Aluherus de Vimacato²⁾ sic incipit: Peccauimus, iniuste egimus, quod³⁾ contra Romanorum imperatorem, domnum nostrum naturalem, arma mouimus, culpam nostram recognoscimus, ueniam petimus, colla nostra imperiali maiestati uestrae subdimus, clauis ciuitatis nostrae urbis antiquae imperiali maiestati uestrae offerimus, et ut tante urbis, tam antiquorum imperatorum operi antiquissimo, pro dei et sancti Ambrosii amore et eorum, qui intus requiescunt, sanctorum misereri subditis, pacem dare subiectis imperiali dignetur pietas, uestigia pedum uestrorum adorantes, humili et supplici prece rogamus. His eorum imperator auditis precibus clauis portarum Mediolanensium recipit et sic contra respondet: Quod sicut per quatuor partes orbis terrae innotuit, quod contra domnum imperatorem, orbis terrae domnum, arma mouere presumpserunt, sic per quatuor partes orbis terrae eorum poena innotescat. Per quatuor partes circa Mediolanum ad orientem, ad occidentem, ad aquilonem et austrum, qua quis uult, sua ponant domicilia, pacem habeant et secure, quo quis uult, suam deportent pecuniam, Mediolanum, urbem imperatoris, in potestatem reddant

a pána našeho, a od velmožů českých co nejpočestněji uvitán. 1161

Léta po vtělení páně 1163 byli Fridrich a Děpolt od pana krále císaři zase ku pomoci posláni. Mediolanští však nemohouce takové síle odolati, a jsouce častými pleny, hladem, žízni, všelikými úskoky, jakož i rozličnými útrapami a zahnutím svých bratří a přátel překonáni, vyhledávali jak na knížatech lombardských tak i německých, jak by mohli dosíci milostí císaře pána. I odpovědino jim od knížat, že nemohou nijakž jinak milost od císaře pána obdržeti, dokavad nedají Mediolanu v ruce jeho. A k radě svých věrných přišli do města Lodi, kde císař s knížaty svými na soudě seděl, nesouce před něj klíče všech bran mediolanských. Přišedše o bosých nohou vrhli se před ním a těmito knížaty na zem. Z rozkázání císařova nařizeno jim vstáti, načez se z nich Alcherius z Vimercato ujal slova, řka: Zhřešili jsme, nepravě jednali jsme, že jsme pozvedli zbraně proti císaři římskému, svému přirozenému pánu; uznáváme svou chybu, prosíme za odpuštění, šíje své císařské velebnosti vaší podáváme, klíče města svého, města starodávného, vaší velebnosti císařské přinášíme, a šlepeje nohou vašich ctíce skroušeně a ponížně prosíme, aby dobrotivost císařská ráčila se nad takovým městem, starožitným to dílem starých císařů, z lásky k bohu a sv. Ambroži a z lásky k těm svatým, kteří tam odpočívají, smilovati a mír poskytnouti pokořeným poddaným. Císař uslyšev tyto jejich prosby, přijal klíče bran mediolanských a ze své strany takto odpověděl, že jako na všecky čtyry strany světa vešlo v známost, že se odvážili proti císaři pánu, pánu světa, pozvednouti zbraně, že i potrestání jich má přijíti v známost do všech čtyř uhlů světa. Na všech čtyrech stranách kolem Mediolanu, k východu, k západu, k severu nebo k jihu, že každý kde chce, může učiniti si přibytěk a má pokoj míti a jist býti a každý kam chce peníze své si dopraviti, ale Mediolan, město císařské, nechť odevzdají v moc císaře. Mediolanští uslyševše to podrobili se jeho vůli, a ač neradi, uposlechli jeho rozkazu. V řečených čtyrech stranách světa, na východu,

1) nudis f. — 2) Alcherius de Vimercato. — 3) iniuste egimus. i. f., quod f.